

«La qualitat de vida del Pallars no té preu; el meu cor sempre hi és»

Conversem amb l'Òscar Poquet, un xef de Rialp que des de l'any 2010 es guanya la vida en un restaurant de Dubai

L'Òscar Poquet (Rialp, 1983) ha viatjat per diversos països d'Europa i l'any 2010 va rebre una oferta que no va poder rebutjar i que el va dur fins a un restaurant a Dubai. Allí és el responsable de 25 xefs, i ara està passant unes setmanes a Nova York per treballar en un altre restaurant.

Viatges molt?

Sí, bastant. Ara estic treballant a Nova York quatre setmanes en un restaurant famós de la ciutat, Toro+Ko. Estan obrint a bastants llocs i m'ha tocat anar-hi a treballar.

I de què t'encarregues?

Sóc el cap de cuina, però ara estic preparant el projecte amb tot un equip de professionals, ja que hem de mantenir les normes de la franquícia i també, a la vegada, les normes dels Emirats Àrabs.

A Dubai també tens la mateixa feina?

Sí.

I com és que vas decidir anar a Dubai?

La meua visió era treballar per Europa, però em va arribar una oferta temptadora per anar a Dubai al 2010 i la vaig acceptar.

I la teva feina, en termes concrets, en què consisteix?

M'encarrego de dirigir una cuina de 25 xefs. M'asseguro que tenim un marge acceptable dels plats creant escandalls. També m'encarrego dels costos, de fer les compres, d'assegurar-me que tot l'equip està motivat i preparen les elaboracions amb la màxima qualitat. Sóc també el responsable de que l'establiment tingui el certificat A de HACCP (sanitat), d'innovar els plats i, sobretot, de que el client gaudeixi.

I com és la teva rutina a la feina?

Fins a l'agost estic a l'oficina, ja que el restaurant ara mateix està en obres i ens dediquem a treballar fent les compres de la maquinària, les estratègies de venda, els procediments del personal, els pressupostos per tal d'assegurar del restaurant amb la màxima rendibilitat, etc.

Quines diferències hi ha entre treballar en un restaurant a Dubai i fer-ho al Pallars?

És molt diferent! Primer, perquè no em puc permetre al Pallars un equip de 25 cuiners i 80 persones en tot el restaurant. I després el ritme de vida de la ciutat és més accelerat.

Pretens quedar-te a Dubai a viure?

No! A Dubai he vingut a buscar petroli, només. El dia de demà tornarem a prop de casa.

Llavors tens previst tornar. Tens alguna idea de quan?

Sí, vull tornar, però no sé quan.

L'Òscar i la seva família al desert de Dubai. Foto: Òscar Poquet

Quan vas decidir marxar, a què vas haver de renunciar per estar a fora?

Ja fa 12 anys que vaig marxar del Pallars, i va ser difícil perquè en aquella edat un està molt lligat als amics, així que sempre tens ganes de tornar i d'estar amb ells. A la família tampoc no la puc visitar tant com voldria, i també la qualitat de vida. La del Pallars no té preu, i estant fora i

tornant de visita s'aprecia molt més. I esquiar, sobretot.

A quins llocs has estat a banda de Dubai?

He estat al Regne Unit, a Irlanda, a França i a Itàlia.

I quina ha estat l'experiència?

La recomano a tothom, m'ha ajudat moltíssim en molts aspectes: gastronomia, diferències culturals, amistats, viatjar, poder parlar altres idiomes...

Et penedeixes d'haver marxat?

No he marxat. El meu cor sempre està al Pallars.

Repetiries l'experiència?

100%.

Com veus el Pallars des de fora?

El Pallars el veig com el raconet més bonic del món. Tinc les arrels molt marcades i per mi el Pallars té moltes coses que no es troben en altres llocs. És difícil posar un exemple, però bàsicament pots fer el que et doni la gana, des de tirar la canya al riu, a fer unes esquiades, a sortir al carrer i petar la xerrada amb el primer que se't passi per davant, etc.

Què és el que més trobes a faltar?

El meu germà.

I amb quina freqüència tornes?

Normalment m'agrada anar-hi per Carnaval i per festa major. M'agradaria anar-hi més sovint, però també vaig a Madrid a visitar els sogres i cunyats. Acostumo a passar uns vint dies a l'any al Pallars i uns vint a Madrid. Són més o menys les vacances que un té. Després, si puc, aprofito per fer una escapada a altres països.

Conserves els amics de la joventut?

Si! És clar. L'amistat no es perd per la distància. Els amics, com la família, mentre passen els anys, passen etapes. Però sempre són allí encara que un no hi parli cada dia.

I quan us reuniu, com és el retrobament?

Ho celebrem fent brindis, o aixecant el porró.

Alguna vegada has portat els amics de fora al Pallars?

Sí! És clar! Moltes vegades.

L'Òscar a Times Square, Nova York. Foto: Òscar Poquet

I què els hi va semblar?

Per dir-te que es volien comprar una casa. Molt bé, els vam tractar com Déu mana.

Quina percepció creus que en tenien abans de venir?

Cap, perquè no ho coneixien. Suposo que es pensaven que les cases serien blanques i no de pedra, que faria sempre sol i que beuriem sangria i menjarien paella. Els va sobtar veure la diferència però els va agradar més el que se'ls va oferir.

Com va ser l'experiència de portar-los? Els hi vas fer tot un *tour*?

Sí, el de sempre: esports d'aventura, Parc Nacional, Andorra, una ruta gastronòmica pel Pallars, visita a diferents pobles i a Arcalís a menjar xoliç.

Com vendries el Pallars a la gent de fora?

Sempre la veritat, tal com és. Encant, diversió, gastronomia, esports d'aventura, natura Pirineus, esquiar, cultura, patrimoni, rutes de muntanya.

Com t'informes del dia a dia a la comarca?

A través de diaris digitals, xarxes socials i Internet en general.

Quan et pregunten d'on ets, quina referència dones?

Segons la persona, però acostumo a fer el sermó perquè sàpiguen on és. Depèn d'on siguin o del que sàpiguen va canviant, improviso. Dic que a dues hores i mitja de Barcelona, direcció als Pirineus. Els hi dic que Carles Puyol els espera.

Què creus que necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Creació d'una economia sostenible, ajuda a les PIMES i una visió i una marca que el poble cregui i, conjuntament, tirar del carro entre tots. Si es vol turisme, definitivament s'han de millorar les comunicacions. Però sabent com està el deute del país, és difícil.

EL TEST DEL BON PALLARÈS**Un menjar pallarès:**

L'escudella pallaresa

Una paraula pallaresa que mantens:

Potxó

Un indret del Pallars:

La Vall d'Àssua

Un pallarès il·lustre:

Carles Puyol

Un record:

Les trobades amb la gent

El que més t'agrada:

Port Ainé

El que menys:

Haver de marxar

Un amic:

Josep Sabarich

Un/a professor/a:

La Mariluz del Quimet

Una festa major:

Rialp